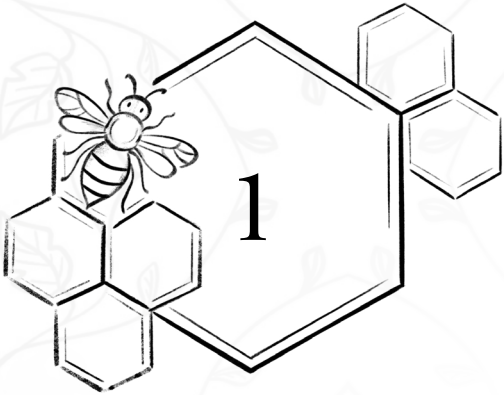

1

Najkrajšie veci, ktoré som kedy cítil, sa nedali objať. Len vdýchnuť.

príspevok na Hidden Notes, *Ervis*

Už ani netušil, aké to je urobiť sa bez koksu. Dievčatá sa mu ponúkali takmer zadarmo, a možno práve preto ho žiadna nedokázala skutočne vzrušiť.

Dnes riskoval, keď si nič nešľahol a teraz chuť experimentovať extrémne ľutoval. Ležal na nepohodlnej posteli a brunetka, ktorej meno zabudol skôr, než sa stihla vyzliecť, mu ho fajčila mechanicky a bez štipky fantázie.

Ako skurvená nafukovacia bábika.

Dnu a von. Dnu a von.

Premýšľal, či by bol prvý muž na svete, čo zaspal počas orálu.

Gule mal zadrbané od slín. Jej kačací pysk spôsobil, že ich nevedela ani poriadne hltať. O to radšej bol, že neleží na svojom milovanom drahom matraci.

Dievčat vystriedal toľko, že sám nevie ich počet, ale nikdy žiadnu nevpustil do svojej svätyne. Mal aspoň nejaké zásady a momentálne mal aj skurvený problém vystriekať sa.

Vzhliadla k nemu a zaklipkala mihalnicami. Herečka. Ňou sa chcela stať, ale nik by jej to neuveril ani len v pornopriemysle. Prevrátil oči a radšej zízal na strop vyskladaný zo zrkadiel. Prižmúril viečka a sledoval svoj vlastný odraz.

Snedá tvár s prirodzene plnými perami, ktoré mu závideli všetky ženy, a tmavé oči olemované dlhými zatočenými mihalnicami. Keby nadvihol kútik úst, pod krátkym strniskom na líci by sa mu zjavila jamka.

Bol príťažlivý, vyzeral staršie a väčšinu času sa tváril zlovestne. Hodila by sa mu jazva na tvári, aby pôsobil nebezpečnejšie, no zatiaľ sa mu podarilo utŕžiť len jednu na bruchu, minulý rok pri vyrovnávaní účtov za jeho nočným klubom.

Druhú jazvu mal na chrbte. Bolo ju síce vidieť menej, no on o nej vedel. A nikdy o nej nehovoril. Nikdy.

Často prepadal pocitu, že jeho svet nie je skutočný. Akoby len žil niečí život v skurvenej bubline plnej pretvárky, dokonalosti a ľudí, z ktorých sociálne siete urobili narkomanov pozornosti. Čím viac obdivu dostávali, tým prázdnejšie pôsobili. Vrátane neho.

Pred hodinou bol ešte vo fitku. Svaly mal opálené a ako vytesané z kameňa, no penis polotvrdý, stále na míle vzdialený od vyvrcholenia. „Och, do piče," zašomral potichu.

„Si mega veľký," zamumlala s vtákom na jazyku. Po brade jej stiekla slina ako bernardínovi, čo malo na jeho libido účinok asi ako vedro ľadu.

V momente, keď jej chcel povedať, aby prestala, niekto zaklopal. Celý sa napol. Zostalo ticho, nik nevošiel, no vzápätí sa spoza dverí ozval hlas.

„Asi tu nie si, tak vojdem, dobre? Podarilo sa mi prísť skôr. Okej, mala by som sa prestať rozprávať s prázdnou izbou a zatvorenými dverami."

Neznáma mala melodický a vážne krásny hlas, absurdne nevinný a milý.

Doriti, premýšľal ako jeho otec, lovec „talentov".

„Pokračuj," zašepkal chrapľavo bernardínke. Nikdy nemusel kričať. Príkazy šepkal a malo to oveľa lepší efekt ako večne vynervovaný vreskot jeho otca. Schytil svoju nekreatívnu fajčiarku za vlasy, prinútil ju vziať si ho hlbšie a arogantne sa na ňu uškrnul, aby jej ani nenapadlo prestať. Konečne sa niečo dialo. Tlkot srdca sa mu zrýchlil a stál mu ako už dávno nie. Cítil jej hrdlo na špičke.

Obaja akoby ožili. Akoby ich ten hlas za dverami prebudil.

„Ach, možno nezamkla."

Majiteľka sexi hlasu stlačila kľučku a vošla dnu. V náručí držala plnú krabicu, takže jej hneď nevidel do tváre, len na nohy.

Mala na sebe legíny. Tu ich nenosila žiadna, bolo to pod ich úroveň, no pri pohľade na tie nekostnaté, pekne tvarované nohy preglgol.

Ak sa nespamätá, bude mať mokré nielen gule, ale aj bradu. Ešte ani nevidel jej tvár a už z nej bol nadržanejší než z celej tejto scény.

Spoza škatule naňho vykukli zelené oči. V tej istej sekunde prirazil panvou o tvár fajčiarky. Neznámu to

tak vydesilo, až jej krabica vypadla z rúk, prevrátila sa a veci sa rozkotúľali po zemi.

Ďalšie prirazenie. Nasledovalo veľké finále. „Už budem," zavrčal potichu, napätie v tele povolilo a v ďalšej sekunde sa vystriekal.

Neznáma na nich chvíľku paralyzovane zízala, no napokon sa znechutená otočila chrbtom. A to nemala robiť. Mala na sebe síce rozmernú mikinu s nápisom *Thinking is sexy*, no ako sa zohýnala po rozsypané veci, otrčila im šťavnatý zadok. Skutočný a zaujímavý.

Kurva, musí byť veľmi talentovaná, keď ju sem vpustili s takými proporciami, pomyslel si.

Vybehla z izby, no o niekoľko sekúnd sa vrátila. Oči si zakrývala rukou, to už však obaja sedeli na posteli.

Fajčiarka si nezúčastnene utierala kútiky úst.

„Prepína vám?" rozčuľovala sa rozhorčená blondínka. „To, že si mala plné ústa ty a nemohla si zakričať, že nemám vojsť, ešte chápem, ale že si sa neozval *ty*..."

Zarazila sa v polovici vety a pozrela sa na nich pomedzi prsty. Všimol si, že jej zelený pohľad skončil na jeho vtákovi.

Sám neveril tomu, čo sa s ním deje, no znova sa mu staval do pozoru a vítal ju ako vojak, čoskoro pripravený znovu vyraziť do útoku. Tešil sa ako už dávno nie. „Páči sa ti, čo vidíš?" spýtal sa pobavene.

„Čo? Nie! Zakry sa! Ale okamžite!" rozkázala zhrozene.

Rád by ju ešte provokoval, no napokon sa natiahol po boxerky, obliekol si ich a postavil sa pred ňu. Bola vyššia, než si myslel. Nos mala o niečo väčší, no originálny, ale ten práve teraz nepútal jeho pozornosť.

Svrbeli ho prsty, najradšej by jej nimi prešiel po nádherných perách. Mala ich plné a šťavnaté. Nevyzerali napichane, no ktovie.

Mykla sa, o kúsok cúvla a spustila dlaň z očí. Pozrela sa na fajčiarku, ktorá pôsobila úplne mimo, akoby bola nepríčetná. „Dal si jej niečo?!“

„Nič, o čo by nežobronila,“ poznamenal lenivo. Natiahol ruku a medzi prsty schytil koniec jedného z jej detinských copíkov, ktoré jej dodávali až príliš cnostný vzhľad. Okamžite mu ho vytrhla.

„Nedotýkaj sa ma! Je úplne mimo. Čo si jej dal, ty zviera?“ Zhrozene cúvala tak prudko, až spadla dozadu do otvorenej kartónovej krabice.

Vyrazilo jej to dych, no oveľa menej než pohľad naňho. Zízala na jeho svalnaté, dokonale vyrysované telo, na ktorom jej udrelo do očí jedno z tetovaní – pravidelne usporiadaná sieť šesťuholníkov na hrudi, rovnako ako drzý výraz, uhrančivý pohľad a náznak jamky na líci. Tmavé husté vlasy priam lákali ponoriť do nich prsty.

Pôsobila ako vydesená panda. Kruhy pod očami naznačovali, že spala veľmi málo a to ešte netušila, čo ju tu ako nové dievča čaká.

Otec Ervisovi spomínal, že prijal nové „mäsko“. Niekoho, kto vyzerá úplne inak ako ostatné dievčatá, ale má obrovský talent.

Samotný boss inštitútu nikdy nič nerobil len tak. Chcel konečne zavrieť huby kritikom, ktorí pričasto štekali, že prijíma len ľudí podľa povrchných štandardov.

Ervis okrem preťahovania *talentov* riešil len biznis a hasil udalosť spred niekoľkých mesiacov, takže nemal čas zaoberať sa tým, akých štipendistov otec vlastne naverboval.

Fajčiarka si zobrala telefón, a kým vyšla z izby do kúpeľne, premerala si svoju novú spolubývajúcu: „Vidím dvojmo, alebo si vážne taká tlstá?“ Nečakala na odpoveď a zabuchla za sebou dvere.

Zamračil sa a načiahol ruku smerom k blondínke. Tá len zavrtela hlavou a vyštverala sa z krabice bez jeho pomoci. Začala dávať do poriadku bordel na zemi. Čím viac Ervisa ignorovala a predstierala, že tam nie je, tým viac ho zaujímala.

„Som Ervis, ale volaj ma Er. A ty?“

Chcela vykríknuť, že veľmi dobre vie, kto je, ale zdržala sa. Naďalej spratávala veci a urovnávala si myšlienky. Nečakala, že hneď v prvý deň narazí v svojej novej izbe na syna riaditeľa inštitútu.

A ešte k tomu v takejto situácii.

Hoci sa vyhýbala sociálnym sieťam, on sa k nej dostal. Na fotkách a videách pôsobil príťažlivo, no naživo bol oveľa horší. Presne ten typ nebezpečného muža, pri ktorom ženy ignorujú všetky varovné signály, lebo charizma preváži zdravý rozum.

Ona šla proti prúdu. Namiesto očarenia a otupenia mysle pociťovala len čisté a nefalšované zhnusenie.

Jeho exhibicionizmus a arogancia to len zaklincovali. Vážne sa pred ňou bez hanby vystriekal tej sfetovanej babe do úst?

Periférne zaregistrovala, že sa ten temný manekýn oblieka, no stále ju prepaľoval pohľadom. Hnusné mravčenie na pokožke, ktoré kvôli tomu pociťovala, nebolo vôbec príjemné.

„Ako sa voláš?“ dobiedzal neodbytne. Aj tak to skôr či neskôr zistí a aj omnoho viac.

Vzhliadla k nemu. Kľačala pred ním, čo sa jej

vzhľadom na to, v akej polohe ho pred chvíľou videla, vôbec nepáčilo. Nedokázala jasne premýšľať a srdce jej tĺklo ako šialené. „Prosíš si aj rodné číslo?“

Stál pred ňou bosý, mal na sebe čierne rifle, z ktorých mu trčal nápis značky boxeriek, akoby práve pózoval do magazínu, a cez holé telo mal prehodenú rozopnutú čiernu mikinu. V pästi zvieral tričko a v očiach sa mu niečo zablyslo. Pripravoval sa na útok? „Dosť dlhé meno. Môžem ťa volať iba prvým krstným menom?“

„Prosím?“

Pokrútil hlavou a opravil ju. „*Prosíš* – tak sa voláš. Páči sa ti predstava, že ma prosíš, *Prosíš*?“ Odrazu podišiel k nej a tričko spustil k jej kolenám. „Pre teba. Na privítanie. Keby si si zabudla niečo na spanie, môžeš spať v mojom, *Prosíš*.“

„Zbláznil si sa?“ vyletelo z nej nepremyslene. Trička sa nechcela ani len dotknúť, najradšej by mu ho hodila späť do tváre.

„Niečo... oveľa... horšie,“ odvetil slovo po slove a nebezpečne sa k nej nakláňal, až kým na tvári nepocítila jeho horúci dych. Jej telo naňho reagovalo paralýzou a zimomriavkami po chrbte.

Pohľadom však hrdinsky neuhla a započala tichú vojnu kto z koho.

Vtom mu vo vrecku začal zvoniť telefón. Konečne od nej odtrhol zrak, sklonil sa ešte viac, schmatol tenisky a vyšiel z izby bez toho, aby jej venoval ďalší pohľad. S telefónom pricapeným na uchu s niekým odmerane hovoril.

Vyhrala. Tentoraz.

Malo by sa jej uľaviť, že konečne vypadol, no v izbe zostalo čudné prázdno.

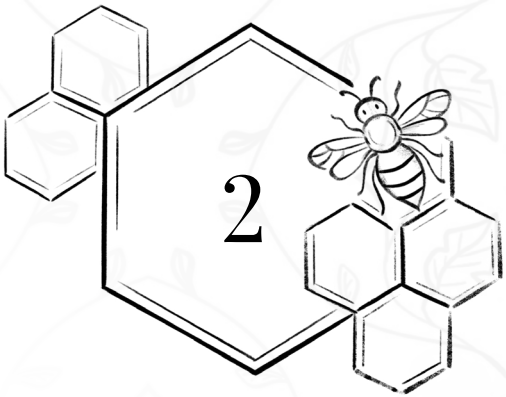

2

Ak do tohto sveta prinesieš
čisté srdce, vytrhne ti ho z hrude,
obalí v mede a predá najvyššej ponuke.
Potrebuješ ochutnať sladkosť,
aby si pochopila, kto tu vládne?

príspevok na Hidden Notes, *neoverený užívateľ*

„Volal som ti, Ervis," povedal hlbokým hlasom Marlon, prevádzkar jeho nočného klubu *Honey*, hneď ako vošiel do luxusných priestorov osvetlených neónovými svetlami.

Klub dostal na svoje osemnáste narodeniny ako dar, ktorý dodnes páchol otcovou potrebou mať ho pod kontrolou. Len pred dvomi rokmi spolu s kľúčmi od podniku vyfasoval ľudský AirTag. Marlona.

„A mne volal minister," odvrkol Ervis a hodil telefón na stôl v pracovni zariadenej v luxusnom glamour

štýle, ktorý dokonale ladil s architektúrou celého podniku. „Objednal sa na ochutnávku. Klub sa zavrie a dnu vojdú len pozvaní."

„Aký minister? A prečo nevolal mne?"

Niekedy sa Marlon správal ako jeho skurvený foter, ktorý mu chcel dokázať, že po pol roku s plačom skrachuje. Er mu však namiesto sĺz predviedol pravý opak, biznis prekvital ako kvety pred opelením.

Neslávne známy nočný podnik *Honey* v tomto bohom opustenom kúte sveta ponúkal zabudnutie, uvoľnenie a akúkoľvek zvrátenosť, po ktorej bol dopyt. Všetko, po čom ľudia bažili.

Mimo veľkomiest a pod rúškom anonymity sa morálka roztápala rýchlejšie ako ľad v drahej whisky.

Hoci nemali otvorené každý deň, nebolo to potrebné. Boli mesiace, keď zarobili za jednu noc viac ako niektoré konkurenčné kluby za týždeň.

„A je to dôležité? Je to len ďalší človek, ktorý chce zo seba vypustiť zviera. A keď to chce urobiť u nás a za veľký balík, nech sa páči."

„Bonbóny, keksíky alebo nové študentky?" ťahal Marlon informácie z Ervisa a v hlase sa mu miešal profesionálny záujem s podráždením. Čo mu sadlo na nos? „Spýtal si sa vôbec, čo všetko chce?"

„Chce všetko," odbil ho Ervis.

„A kedy?"

Keď mu Ervis nadiktoval dátum, Marlon na sekundu stuhol.

„Obávam sa, že to nepôjde, Er."

Počul v Marlonovom hlase skurvenú škodoradosť? Niečo v štýle: *vedel som, že to dojebeš. Si len tvár,*

medový chlapec, ktorý všetko dostal na zlatom podnose, vysmieval sa mu vlastný hlas v hlave.

Er sa zvalil na kožené kreslo. Neznášal starosvetské, drahé zariadenie. Samá koža a drahocenné drevo, no jeho otec sa rád predvádzal a on sa mu podvolil. Tento interiér mal demonštrovať peniaze a časom aj moc, no pre Era to bola len pozlátená snobská klietka.

„Takýmto ľuďom sa nehovorí nie, kurva, Marlon. Buď mu poviem svoje posledné *nie* v živote, alebo ukojím jeho chute. Teda, nie ja osobne."

„Tvoj otec si na ten dátum zarezervoval celý podnik. Majú sa predviesť jeho nové talenty, zabudol si? Zožerie ma aj s kravatou, ktorú nenosím."

Er si zamyslene šúchal sánku a vnímal drsnosť svojho strniska. V hlave sa mu točili všetky kolieska naraz, no život ho naučil, že každá komplikácia je len ďalšia príležitosť. Jedno s druhým sa nevylučovalo.

„Nasýtime oboch. Môjho otca aj ministra. Nech sa predvedú nové talenty pred ministrom. A ešte aj ovca zostane celá."

„Tá ovca si ty alebo ja?" zasmial sa Marlon. Mal cez štyridsať a predtým pracoval pre jeho otca ako ochrankár viac ako dvadsať rokov. Mal oči a uši všade, čo sa Ervisovi nie vždy pozdávalo, pretože Marlonov pohľad občas rezal príliš hlboko pod kožu. Vedel všetko o zákazníkoch, o zamestnancoch, o intrigách, o tovare. Jednoducho o všetkom. Bol to skurvený chodiaci excel.

Er len pokrútil hlavou. „A nie je to jedno? Nemáme na výber. Keď chcú šou, dáme im ju vo veľkom."

Chytil telefón a rýchlymi pohybmi palca naťukal správu ministrovmu poskokovi. Prisľúbil mu v nej ponuku nových bonbónov a iných cukroviniek.

Odmalička miloval sladkosti, no tie, ktoré sa vyrábali v podzemí, mali od nevinných detských maškŕt ďaleko. Do ich receptúry sa pridávalo tekuté zlato. Med. Okrem iného.

Ručne robené pralinky, dubajské čokolády, lízanky, makrónky, bonbóny s netradičnými príchuťami, dokonca ponúkali aj bio alebo vegánsku edíciu, ktorá slúžila ako dokonalé krytie.

Po novinke *matcha cookies* šaleli najmä „študenti" inštitútu, ale aj zákazníci na špeciálne kódovanom e-shope, ktorý vo veľkom spustili len niekoľko mesiacov dozadu a zdvihol obraty firmy na dvojnásobok.

„Pošli za mnou Gretchen, musím s ňou prebrať menu a aj cenu. Ak bude týpek spokojný, dohodí sem ďalších. Je to príležitosť, po ktorej musíme skočiť naplno."

„Tak to bude trochu problém," opäť s mrazivým pokojom odvetil Marlon.

„Čo?"

„Dnes skoro ráno ujebala tovar v hodnote sto litrov, ukradla auto a zmizla za povolenú hranicu."

Ervis tresol päsťou po stole. „Kedy si mi to chcel, kurva, povedať? Po káve a cigarete?"

„Pokúšal som sa ti dovolať, hovoril som ti. Keby si mi zdvihol..." nedopovedal výčitku.

Mal pravdu, no vtedy bol zaneprázdnený hľadaním dna vlastnej prázdnoty. Zamračene schytil telefón a vytočil jej číslo, no mala ho vypnuté. Robí si z neho, kurva, srandu?

„Sám si jej minule povedal, že môže kedykoľvek vypadnúť, keď sa jej tu nepáči." Neznášal, keď sa s ním Marlon hral a používal proti nemu jeho vlastné slová ako zbraň.

Gretchen sa vyznala vo výrobe cukroviniek a hlavne v ingredienciách, ktoré im pridávali potrebnú silu. Potreboval ju.

„Nepotrebuješ ju," poznamenal Marlon, akoby dokázal čítať jeho myšlienky. „Každý je nahraditeľný, aj ona."

„Aj ty," zasyčal Ervis. Bol taký nasratý, že mu krv pulzovala v spánkoch. Zhodil zo seba bundu a v bielom tričku, ktoré kontrastovalo s jeho snedou pokožkou, doslova žiaril. Mal tušenie, že dnes bude musieť niekoho prizabiť, aby si udržal rešpekt.

„A kto by ju asi tak zastavil, keby som tu nebol?" odvetil Marlon so skurveným pokojom mnícha.

Mal chuť vraziť mu päsťou a vylepšiť mu úškrn. „Kde je?" spýtal sa chladne. „Našiel si ju, však?" Vedel, že Marlon opäť predvádza divadlo.

„Vie priveľa a informácie v našom biznise sú moc aj nebezpečenstvo. Čo tam po nejakej zmluve o mlčanlivosti? Ak by niečo vykvákala, veľmi dobre vieš, aké problémy by si mohol mať." A on tiež, ale to už nevyslovil. „Navyše nás chcela okradnúť."

„Kurva, prestaň sa so mnou hrať na mačku a myš. Kde je Gretchen, Marlon?" strácal trpezlivosť. Zbytočná teatrálnosť časom dokázala otráviť každého diváka.

„V labákoch. Kým si si ty užíval, ja som sa okamžite pustil do hľadania nášho Willyho Wonku. Našťastie pre teba, sledujem každý jej krok."

Aj môj? Chcel sa ho spýtať, či niekedy mal vlastný život, no radšej doňho nerýpal. „Idem za ňou."

Marlon siahol do vrecka a zaštrngal mu pred nosom. „Tu máš kľúč."

„Od čoho je?" Doklaplo mu to hneď, ako tú otázku vyslovil. Takým kľúčom sa odomykajú putá.